

lofollerne, og at en lignende Fremgangsmaade fulgtes med Hensyn til Activerne, saaledes at den Eine fik det egentlige Activ og den Anden en verificeret Affskrift deraf, det forekommer mig ikke, at denne Fremgangsmaade vilde stride imod denne Bestemmelse, og det er ogsaa taget i Betragtning under de Forhandlinger, som have været førte, skjøndt man ikke ganske har omhandlet dette Punkt i alle dets Details; det er altsaa kun en forskjellig Forstaaelse af Ordene, der ligger til Grund for det Resultat, hvortil det ærede Udvalg er kommet. Naar det forøvrigt anerkjendes, som det jo fuldkommen af Udvalget er anerkjendt, at Justitsministeriet dog maatte være den Autoritet, der maatte endeligt afgjøre de Spørgsmaal, der fremkomme derom — da det naturligviis ikke godt kunde blive Gjenstand for Lov om, til hvem Activerne og Protokollerne skulle afleveres, og det heller ikke let kan blive Gjenstand for Dom, hvor der fremkom saadanne Spørgsmaal — saa vil jeg ikke insistere paa, at Slutningen af § 1 som er foreslaaet at bortfalde, skulde blive staaende, og det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til § 3. Jeg har endnu kun at tilføie, hvilket forøvrigt den ærede Formand allerede har bemærket, at Ordet „Skriver“, der er kommet ind i Slutningen af den første Passus af § 1, er kommet der ved en Incurie. Det er ikke blevet bemærket, at der var denne Feil, hvilket dog ellers ligger temmelig nær for den, som er bekendt med Fremgangsmaaden ved Skiftehold paa Landet, og da jeg tør antage, at den ærede Forsamling ikke vil ansee mig for aldeles ubekjendt dermed, da jeg baade har været Herredsfoged og Amtmand, saa vil den ærede Forsamling ogsaa deraf vide, at dette ikke er gjort med nogen Hensigt, men at det kun er ved en Incurie, at det er kommet ind.

Ordføreren: Jeg troer, den ærede Forsamling vil vide mig Tak for, at jeg ikke specielt imødegaaer enhver Indsigelse, som her er fremkommen. (Ja!) Jeg skal derfor indskrænke mig til, paa Udvalgets Vegne at erklære, at det vistnok ikke har været af nogen som helst Mistillid til Ministeriet, at man har foreslaaet den Forandring, som vi have tilladt os at fremsætte for Thinget med Hensyn til § 1, men man har antaget, at, da det dog ved Lov

maatte bestemmes, hvilke Virker der skulde bibeholdes eller nedlægges, saa kunde det let skee og vilde ikke medtage stor Tid eller volde megen Vidtløftighed, og at det var unselig, at det skee samtidigt med denne Lovs Udgivelse. — Man har ligeledes troet, at det ikke vilde have saa stor Banskkelighed, og efter hvad den ærede Justitsminister nu har anført, kan jeg heller ikke indsee Andet, end at der jo i en Tid af 6 à 8 Maaneder kunde skee alle de Forberedelser, som behøvedes. Vist er det, at adskillige Virkepàtroner have Udgifter ved deres Virkedommere, men jeg kan ikke indsee, at de kunne undgaae eller at det vilde være dem mindre behageligt at yde disse aarlige Udgifter fremdeles, indtil Virkerne blive vacante; thi, have de engang havt den Fornøielse at sætte en Virkedommer i Embede paa de Vilkaar, at give ham noget Arligt i Underholdning, saa maae de naturligviis ogsaa bidrage til denne hans Underholdning, saalænge han er i Embedet. Det er, jeg gjentager det, naturligviis ikke Udvalgets Mening, at alle private Virker øieblikkeligt skulle nedlægges, men blot, at det skal bestemmes, hvilke Virker der i Tiden, naar Vacance indtræffer, skulle nedlægges. Hvad de særskilte Amendements angaaer, da skal jeg, som sagt, ikke indlade mig paa, yderligere at gjendrive dem, thi, som sagt, jeg troer ikke, at de behøve at gjendrives.

Alberti: Jeg skal særligt tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til hvad der blev fremsført af den 6te Kjøbenhavniske Rigsdagsmand (Mourier); han meente nemlig, at det Forslag, som Udvalget har andraget paa, var mindre rigtigt, navnlig af den Grund, at, naar vi nu til næste Rigsdag ved en Lov skulle bestemme, hvilke Virker der skulle bibeholdes, og hvilke der skulle nedlægges, saa tage vi derved Beslutning om Noget, som maaskee først skulde udføres om meget lang Tid, og han meente, at dette skulde være en Anke imod de indbragte Forslag. Jeg troer, at dette ikke er nogen Mangel ved Forslaget; Mangelen er den, at Fortiden har indrettet Virker, at de private Virkebetjente ere der, og at man ikke har kunnet blive af med dem i det samme Dieblif, da man i Grundloven vedtog, at der ikke længere skulde gives nogen Virkeret; men naar